Cărarea şi speranţa creştinului

Geneza 5.18-24; Evrei 11.1-6

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

soundwords.de/ro/a11111.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 5.18-24; Evrei 11.1-6

> **Geneza 5.18-24: 18**.Şi Iared a trăit o sută şaizeci şi doi de ani şi a născut pe Enoh. 19. Şi după ce a născut pe Enoh, Iared a trăit opt sute de ani; şi a născut fii şi fiice. 20. Şi toate zilele lui Iared au fost nouă sute şaizeci şi doi de ani; şi a murit. 21. Şi Enoh a trăit şaizeci şi cinci de ani şi a născut pe Metusala. 22. Şi după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; şi a născut fii şi fiice. 23. Şi toate zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani. 24. Şi Enoh a umblat cu Dumnezeu; şi nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.
>
> **Evrei 11.1-6:** 1. Iar credinţa este siguranţa celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute. 2. Pentru că prin aceasta au primit mărturie cei din vechime. 3. Prin credinţă pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată. 4. Prin credinţă, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; şi prin ea vorbeşte el încă, deşi a murit. 5. Prin credinţă, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; şi nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu. 6. Iar fără credinţă este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că-i răsplăteşte pe cei care-L caută.

Două principii diferite

Principiile, care erau valabile în timpurile la care se referă în principal Vechiul Testament, erau foarte diferite de principiile după care acţionează Dumnezeu cu ai Săi în timpul de acum şi la care ei au fost chemaţi de El să umble. Şi totuşi este interesant să se vadă cum Dumnezeu a trezit în credincioşii acelor zile (în mod deosebit în credincioşii despre care este vorba în Evrei 11) martori independenţi ai unui principiu mare. Acest principiu a ieşit în mod deosebit la lumină atunci când Domnul Isus Hristos a făcut lucrarea,

pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă, şi după aceea S-a reîntors în cer. Aceşti martori existau atât înainte cât şi în timpul epocii iudaice. Epoca iudaică trebuia să exercite influenţă asupra omului prin cele văzute, aşa cum este el prin natura lui. Ea a avut timpul ei şi scopul ei bine determinat, şi Dumnezeu a lucrat prin această epocă, ca să-Şi împlinească planurile. Cu toate acestea El Şi-a ales chiar din mijlocul acestui popor *bazat pe cele care se văd*, martorii Săi pentru principiul simplu al *credinţei*.

Încrede-te în Dumnezeul nevăzut

Creştinul este chemat în mod foarte deosebit, să umble prin *credinţă*, şi de aceea el trebuie să fie foarte atent să nu se lase dominat şi călăuzit de cele văzute şi prin aceasta să se abată de la drumul, pe care Dumnezeu i l-a trasat. Aceasta pune în mod serios inimile noastre la probă, dar repet: de îndată ce noi ne lăsăm călăuziţi prin ceva care se vede, de îndată ce aceste lucruri văzute devin motivaţia faptelor noastre sau ţelul nostru, sau de îndată ce noi aşteptăm de la ele lumină şi îndrumare pentru drumul nostru, am părăsit această cărare simplă, binecuvântată, pe care Dumnezeu a trasat-o pentru ai Săi.

Desigur s-ar putea reproşa: dacă priveşti la copiii lui Dumnezeu, se pot găsi mii de exemple în care se acţionează pe baza celor care se văd. – Dar este foarte important, ca noi să nu urmăm înclinaţiile frecvente ale inimii noastre, prin aceea că facem un principiu din ceea ce de fapt nu este altceva decât tăgăduirea chemării noastre minunate. Noi am fost chemaţi să mărturisim că noi avem un Dumnezeu *nevăzut*, care nu poate fi cuprins cu mintea naturală, dar spre care credinţa ţine privirea îndreptată, făcând din El ghidul acţiunilor sale. Acest Dumnezeu nevăzut era Acela spre care Moise privea. Duhul lui Dumnezeu spune despre El, că el „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut” (Evrei 11.27).

Deci două lucruri caracterizează pe creştinul credincios. Întâi, inima lui are în cer un Subiect nevăzut, care este în afara a tot ce aparţine lumii acesteia: pe Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. În al doilea rând, creştinul credincios poartă în sine o putere nevăzută: pe Duhul Sfânt. Şi această putere, care locuieşte în el (căci trupul lui

este Templul Duhului Sfânt), lucrează permanent asupra creştinului credincios şi prin el cu privire la Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu; această putere călăuzeşte motivaţiile creştinului credincios şi îi oferă putere de la Dumnezeu. De îndată ce noi părăsim această poziţie, nu mai umblăm conform chemării noastre şi nu mai acţionăm după principiul *credinţei*, care priveşte numai la *Dumnezeu*, *Îl* vede în toate, acţionează având privirea îndreptată *spre El* şi primeşte putere *de la El*. O mare parte a greutăţilor, de care avem parte individual şi în comun pe drumul nostru au loc din cauză că noi nu umblăm prin credinţă.

Umblă cu Dumnezeu

Fără îndoială multe greutăţi, de care avem parte în comun, au luat naştere din cauza stării individuale scăzute, prin slăbiciunea personală şi lipsa de credincioşie. Starea bună a unei adunări este totdeauna numai rezultatul faptului că fiecare în parte trăieşte în sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Puterea spirituală a întregului nu este niciodată prezentă, dacă fiecare în parte nu este credincios. Cauza slăbiciunii noastre generale constă în aceea, că noi deseori am trecut cu vederea faptul că starea practică a sufletelor noastre are o influenţă nespus de mare asupra mărturiei generale, pe care noi ca mădulare ale trupului lui Hristos trebuie s-o menţinem în ordine. Dacă eu personal nu trăiesc cu Dumnezeu ca unul care stă într-o relaţie de copil cu Dumnezeu, ca unul care este moştenitor al lui Dumnezeu şi împreună moştenitor cu Hristos, atunci este cu neputinţă ca eu să îmi îndeplinesc responsabilitatea mea ca mădular al trupului lui Hristos, ci într-un fel sau altul eu voi influenţa adunarea în sens negativ.

Este o frumuseţe deosebită a Vechiului Testament, că în acesta este pus clar în lumină locul şi responsabilitatea faţă de Dumnezeu a individului. Găsim evlavia, cucernicia individuală, umblarea cu Dumnezeu personală – chiar dacă totul se orienta desigur la măsura revelării lui Dumnezeu din timpul acela; aceasta nu trebuie s-o pierdem din vedere. Pentru timpul acela umblarea lui Enoh era într-adevăr o umblare cu Dumnezeu, dar revelarea lui Dumnezeu şi facerea cunoscut a gândurilor lui Dumnezeu, pe care *noi* le-am primit, depăşesc cu mult cunoaşterea de care a avut parte Enoh. De

aceea dacă noi astăzi vrem să trăim cu Dumnezeu, atunci trebuie să ne ocupăm locul înaintea Lui potrivit revelării Sale Însuşi, pe care El ne-a dat-o în Cuvântul Său.

Găsim o asemănare interesantă între timpul lui Enoh şi timpul nostru. Uneori se aud oameni spunând: este uşor să se vorbească despre umblarea lui Enoh cu Dumnezeu, dar el nu a întâmpinat aşa de multe greutăţi şi încercări cum au credincioşii din zilele noastre. – Însă aceasta este o evaluare foarte superficială a timpului lui Enoh, despre care Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o imagine. Enoh a trăit în mijlocul unui sistem, pe care satan l-a dezvoltat mai mult în timpurile noastre. Enoh se afla în mijlocul lumii, aşa cum a produs-o Cain. Nu trebuie uitat, că lumea, aşa cum o vedem noi astăzi, nu a ieşit din mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat desigur pământul, dar nu a creat sistemul dominant al lucrurilor din jurul nostru, în care vedem o aşa îndepărtare îngrozitoare de Dumnezeu. *Satan* a produs aceasta, deoarece omul s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu. Satan este dumnezeul şi căpetenia lumii care ne înconjoară, care principial a existat deja în zilele lui Enoh. Amintesc scurt numai două lucruri, care constituie părţile componente principale ale sistemului, de care Enoh era înconjurat: o *religie* şi o *cetate*.

Cain era întemeietorul unei religii, care nu a recunoscut cerinţele dreptăţii lui Dumnezeu cu privire la omul decăzut. Această religie a trecut cu vederea faptul că această cădere a adus blestemul asupra pământului. Cain a adus lui Dumnezeu din rodul pământului. Desigur lui nu îi lipsea energia sau seriozitatea, nu, el a lucrat şi a cultivat pământul, şi cu toate că pământul era blestemat, el a adus roadă, pe care Cain a jertfit-o apoi lui Dumnezeu, ca şi cum nu ar fi fost nici un blestem. Să observăm bine principiul important, care ne este prezentat în aceasta: de îndată ce a avut loc căderea omului – îndepărtarea lui de Dumnezeu conform naturii Lui şi a felului Lui de a lucra -, omul nu se putea apropia de Dumnezeu pe nici o altă cale, decât numai printr-o jertfă suplinitoare, care arăta spre moartea lui Hristos. De îndată ce omul încearcă pe o altă cale să se apropie de Dumnezeu, principial el urmează religia lui Cain. Şi această religie era caracterizată prin aceea, că ea aducea lui Dumnezeu o jertfă exterioară, o *formă* de serviciu divin, care tăgăduia principiul „fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate” [Evrei 9.22].

În ceea ce priveşte *cetatea*: ea este expresia a ceea ce noi astăzi vedem în jurul nostru. S-a încercat să se aducă pe cel mai înalt nivel posibil iscusinţa şi inventivitatea omului, şi s-a făcut tot posibilul să se facă suportabilă pentru om lumea în starea ei decăzută, stricată, care s-a întors de la Dumnezeu şi s-a îndepărtat de El. Aşa era cetatea lui Cain.

Cât de frumos este de aceea, să se vadă cum Dumnezeu a scos un martor din mijlocul unei astfel de scene! Enoh stătea ca un martor al puterii lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta a fost revelată în timpul acela; el a rămas păzit în mijlocul stării de lucruri din timpul acela şi „a umblat cu Dumnezeu". Aceasta este, la ceea ce am fost chemaţi fiecare din noi în aceste zile: am fost chemaţi*să umblăm cu Dumnezeu.* Dar cât de puţin corespundem noi în general acestei chemări. Am auzit odată pe un slujitor iubit al lui Dumnezeu povestind, că el – când a părăsit locul natal pentru a sluji pe Domnul în alte locuri – a întâlnit deseori credincioşi din ţara lui, care au emigrat şi s-au stabilit în alt loc. Când i-a întrebat, de ce s-au mutat aici, unul răspundea într-un fel, altul în alt fel; însă rareori a primit răspunsul, care arăta că ei au încercat să afle voia şi buna plăcere a *lui Dumnezeu* în privinţa aceasta.

Nu este foarte grav, prieteni preaiubiţi, că noi ştim aşa de puţin despre această umblare cu Dumnezeu, că noi aşa puţin aflăm despre făgăduinţa lui Dumnezeu: „Eu te voi instrui şi te voi învăţa calea pe care trebuie să mergi" (Psalmul 32.8)? În zilele noastre nu lipseşte atât de mult cunoaşterea Scripturii; ştim să diferenţiem diferitele ei epoci; înţelegem dimensiunea şi însemnătatea anumitor părţi ale Cuvântului lui Dumnezeu; dar ceea ce ne lipseşte, este această umblare cu Dumnezeu, această părtăşie cu El, această îndrumare a ochilor Săi, această viaţă prin credinţă, care ne ridică deasupra împrejurărilor noastre şi ne călăuzeşte spre Acela care este acolo sus în glorie. Ar trebui să fim vigilenţi, ca părtăşia noastră practică cu Dumnezeu să nu rămână în urma cunoştinţei noastre, căci de îndată ce are loc aceasta, se pune material suficient în mâinile vrăjmaşului, ca el să facă pustiiri îngrozitoare. O înţelegere exterioară a lucrurilor lui Dumnezeu fără o umblare practică cu El este în mâna lui satan o armă prin care el poate produce rezultate triste.

Prima condiţie a unei umblări cu Dumnezeu este, ca noi să avem claritate cu privire la poziţia în care ne aflăm faţă de Dumnezeu. Înţelegem noi relaţia în care Dumnezeu a adus pe ai Săi prin Hristos, după buna Lui plăcere? Nu mai este nici un nor între noi şi El, nici o problemă nerezolvată cu privire la felul de gândire al lui Dumnezeu faţă de noi? Şi în afară de aceasta: corespund acestei relaţii legăturile noastre practice cu Dumnezeu? Este imposibil să umbli cu Dumnezeu, atâta timp cât nu înţelegem, nu practicăm şi nu savurăm relaţia pe care El a creat-o şi ne-a descoperit-o. Poate fi vorba de o umblare cu Dumnezeu, când păcate nejudecate întinează conştiinţa? Păcatul nejudecat nu numai face imposibilă umblarea cu Dumnezeu a persoanei respective, ci ea va aduce pagubă şi adunării ca întreg. Desigur noi nu ne gândim suficient la aceste lucruri, care sunt în cea mai mare parte cauza slăbiciunii îngrijorătoare, care se găseşte în poporul lui Dumnezeu. Dar Domnul doreşte să Se adreseze fiecăruia din noi, când ne spune: „să se cerceteze dar omul pe sine"; şi în continuare: „De aceea sunt mulţi între voi slabi şi bolnavi şi mulţi au adormit" [1 Corinteni 11.28,30]. Păcatul nejudecat şi tolerat în Adunare a fost cauza necazului din Corint; desigur acolo erau cazuri deosebite, dar acestea nu influenţează adevărul principiului: slăbiciunea şi greutăţile în Adunare vor rămâne de neevitat, dacă fiecare mădular al Adunării nu umblă în savurarea bucuriei şi păcii, pe care le aduce cu sine practicarea relaţiei cu Dumnezeu, sau dacă răul prezent nu este judecat.

Oricât de ciudat ar părea, este totuşi adevărat: foarte mulţi credincioşi nu sunt conştienţi că ei stau într-o legătură de viaţă cu Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ce durează veşnic. În viaţa lor de credinţă ei nu merg mai departe decât să se privească ca păcătoşi, a căror vină a fost iertată. Nu este aceasta foarte trist? Cum pot eu să umblu cu Dumnezeu ca şi copil al Său, dacă nu ştiu că eu stau faţă de El în relaţie de filiaţie? Cum pot eu să umblu înaintea Lui ca mădular al trupului lui Hristos, dacă eu nu cunosc această relaţie şi dacă nu îndeplinesc responsabilitatea care îmi revine din această relaţie?

Umblă spre bucuria lui Dumnezeu

Ca să revenim la Enoh: în epistola către Evrei 11 găsim încă un punct esenţial cu privire la umblarea cu Dumnezeu. Viaţa lui Enoh avea numai *un ţel*, pe care îl găsim exprimat aşa de frumos în cuvintele: „mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu [sau: el a fost plăcut lui Dumnezeu]" [Evrei 11.5]. Aceasta a fost, după ce a născuit Enoh. Este aceasta şi dorinţa noastră? Să privim viaţa noastră zilnică; să privim detaliile din istoria noastră ca creştini; să verificăm tot ceea ce facem: relaţiile noastre de serviciu, familiare, bisericeşti. Este inima noastră în toate acestea cu adevărat orientată numai spre a face plăcere lui Dumnezeu? Cât de plăcut este gândul, că Enoh, înainte de a părăsi lumea lui Cain cu toate obstacolele şi ispitele ei, „a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu [sau: el a fost plăcut lui Dumnezeu]". Dorinţa mare de a fi plăcut lui Dumnezeu a fost ceea ce l-a dominat, cea care l-a călăuzit în orice plan şi orice acţiune.

Este o diferenţă interesantă între ceea ce ni se relatează despre Enoh, şi ceea ce se relatează despre Abel. Despre Abel citim că „Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui" (Evrei 11.4). Acolo era vorba, că jertfa lui a fost primită, sângele şi grăsimea, pe care Abel le-a adus lui Dumnezeu. Abel a mărturisit prin jertfa sa, că el a recunoscut atât cerinţele unui Dumnezeu sfânt, precum şi stricăciunea în care Adam a condus creaţia. Abel aşează un miel între el şi Dumnezeul drept, o jertfă, care trebuia să poarte judecata de care era vinovat el, Abel. Caracterul ales al acestei jertfe îl găsim exprimat prin grăsime, care este o altă imagine a lui Hristos. Abel a adus grăsimea şi sângele şi Dumnezeu a dat mărturie „despre *darurile* lui". Dar când este vorba de umblarea unui om cu Dumnezeu, mărturia este: „*Tu* Mi-ai făcut plăcere". Este o chestiune minunată să posezi această mărturie, să ai această taină divină între sufletul propriu şi Dumnezeu, despre care nimeni nu ştie, decât El şi eu!

La un credincios, care se află în prezenţa lui Dumnezeu şi permanent acţionează în legătură cu Dumnezeu, vom găsi totdeauna şi altruism sincer, deplin. Nu are nici o valoare când oamenii spun că au pe Dumnezeu înaintea ochilor, atâta timp cât este evident că într-un fel sau altul ei pun eul pe prim plan. Dacă am înaintea mea pe Cel nevăzut şi tot ce fac se orientează după

Dumnezeu, dacă toată gândirea mea este îndreptată spre a fi plăcut Lui, atunci am în conştiinţa mea conştienţa aducătoare de bucurie, că eu fac ceea ce Îi place; eu port în mine un izvor binecuvântat, ascuns, de satisfacţie şi bucurie; prin aceasta sentimentele sufletului sunt atrase de la mii de lucruri, faţă de care el este aici jos în pericol să se îndrepte spre ele, şi sentimentele mele sunt captivate de Hristos, care ar trebui să fie punctul central al gândurilor noastre.

Deci umblarea noastră cu Dumnezeu are aceeaşi bază atât în timpurile noastre cât şi în timpurile lui Enoh, şi anume motivaţia şi scopul să vrea *să-I placă în toate*, fără să se gândească la sine însuşi sau la sentinţa altora. Să privim cărarea Omului desăvârşit, a Domnului Isus Hristos, pe pământul acesta. Îl vedem în Psalmul 16 ca Omul dependent şi Îl auzim spunând: „Am pus pe Domnul totdeauna înaintea Mea" (Psalmul 16.8). Ce ar fi aceasta pentru inimile noastre, dacă am pune permanent pe Domnul înaintea noastră! Ce linişte, ce stăpânire de sine ne-ar oferi aceasta, ce influenţă sfântă ar avea asupra noastră, dacă am fi permanent îndreptaţi spre această Persoană binecuvântată, nevăzută! Deseori este suficientă energie pentru tot felul de lucrări; dar Domnul să ne dea, ca noi să ştim mai mult ce înseamnă să cercetăm plăcerea Sa şi în liniştea şi odihna inimii să avem părtăşie cu El.

Ce prezent şi ce viitor îl aşteaptă pe cel care practică această umblare cu Dumnezeu, la care suntem chemaţi tu şi eu? Pentru prezent această umblare aduce suferinţă, pierdere, ocară, umilire la fiecare pas. Acestea sunt urmările ei, căci nu domneşte supunerea faţă de Dumnezeu, ci revoltă şi împotrivire, da – acum, ca şi în timpurile lui Enoh -, pe scena unde noi trebuie să arătăm această umblare şi unde ea trebuie să apară în lumină. Ea include suferinţe în sine, şi ca noi să ne expunem acestor suferinţe şi să le suportăm, trebuie să mergem pe calea *lepădării de sine.* Aceasta este calea lui Dumnezeu în mijlocul greutăţilor care ne înconjoară, care ne apasă deseori aşa de mult, că ne cuprinde opusul lepădării de sine. Dacă am întreba numai pe *Dumnezeu* şi am ţine seama de *cerinţele Sale*, de *plăcerea Sa* şi ne-am supune *gândurilor Sale*, atunci multe greutăţi ar dispărea curând. Noi cunoaştem foarte bine *învăţătura* despre toate acestea, dar câţi dintre noi umblă sinceri şi serioşi în

această învăţătură înaintea Domnului? Şi cu toate acestea nu este nimic mai trist ca atunci când noi avem numai în cap cunoaşterea acestor lucruri. În zilele noastre oamenii sunt înclinaţi să trateze cu uşurătate toate lucrurile şi din păcate aceasta se arată şi în felul cum sunt primite deseori adevărurile lui Dumnezeu. Căci în loc ca aceste adevăruri să străpungă conştiinţa ca o săgeată şi să aducă sufletul în prezenţa lui Dumnezeu, ele sunt primite ca şi cum prin ele nu ar decurge nici o obligaţie. Adevărurile lui Dumnezeu sunt învăţate ca o lecţie de istorie şi cu convingerea că aceste adevăruri sunt corecte, fără să devii conştient că prin ele iau naştere responsabilităţi.

Exersează-ţi conştiinţa

În tendinţa deosebită şi caracterul timpului există câteodată pericol şi pentru Biserica lui Dumnezeu şi ispitirea sfinţilor: oamenii încearcă în zilele noastre să facă totul să fie cât se poate de uşor şi fără efort; însă pentru a înainta în şcoala lui Dumnezeu nu există un drum uşor şi fără efort. În şcoala lui Dumnezeu se poate învăţa numai având o conştiinţă exersată. Dacă conştiinţa nu este influenţată prin adevăr, dacă conştiinţa nu se află în prezenţa lui Dumnezeu, nu poate fi vorba de o umblare cu Dumnezeu. Conştiinţa este singura cale pe care Dumnezeu poate ajunge la inima omului, şi dacă conştiinţa nu este la lucru atunci când aude adevărul, atunci adevărul nu ajunge la ţelul lui divin în conştiinţă. Cât de des se întâmplă, că prin adevăr devii mândru, în loc să te smereşti sub adevăr şi să recunoşti că adevărul lui Dumnezeu nu face *nimic* din oameni. La o stare corectă a inimii, unul, care a înţeles adevărul divin, este mulţumit să fie *nimic*, da, chiar să sufere în lumea aceasta.

Cărarea Domnului Isus pe pământul acesta a fost caracterizată de lepădare de sine, aceasta înseamnă, El a renunţat la Sine Însuşi; ocara, dispreţul, pierderea erau partea Lui până la Golgota. În timp ce noi nu avem nici un drept să ne revendicăm ceva, căci chiar şi cel mai mic lucru îl avem prin harul liber al lui Dumnezeu, El a renunţat de bună voie la toate câte avea dreptul şi I se cuveneau. Cât de puţin Îl urmăm noi pe acest drum, pe care El a mers înaintea noastră. Dacă vrem să fim ucenici ai Aceluia care nu avea nimic,

nici măcar unde să-Şi poată pune capul, atunci nu ne poate stăpâni principiul de a poseda cât se poate de mult în şi din această lume. Dimpotrivă: vom încerca să ne încărcăm cu cât se poate de puţin. Cine vrea să umble potrivit cu revelarea voii lui Dumnezeu, pe care noi o avem astăzi prin Cuvântul Său, trebuie să aibă clar şi precis înaintea ochilor: „Ajunge robului să fie ca stăpânul său" [Matei 10.25].

Cu mare plăcere doresc mai mult să-i văd pe oameni mergând pe acest drum ezitând şi prudenţi, decât fără să fie conştienţi de responsabilitatea, pe care le-o impune locul acesta. Cine aduce cu o conştiinţă exersată chestiunea sa înaintea lui Dumnezeu şi este sincer şi credincios, aceluia i se dăruieşte lumină şi putere, ca să poată umbla pe acest drum. Nu este ceva neînsemnat, să nu te laşi stăpânit de cele care se văd, ca să corespunzi gândurilor Aceluia care este acolo sus. Să dea Dumnezeu, să nu privim un lucru mărunt a fi creştin în mod practic, şi nici să nu uităm seriozitatea chemării noastre cereşti, prin aceea că nu considerăm această poziţie mai presus decât lucrurile trecătoare ale pământului acesta. Repet: nu este nimic mai periculos şi nimic mai frecvent chiar în zilele noastre, decât simpla învăţare şi acceptare a adevărurilor, iar conştiinţa rămâne neatinsă şi de aceea nu-şi au influenţa asupra sufletului.

Chiar dacă facem bine că luăm în serios umblarea cu Dumnezeu prin lumea aceasta, pe de altă parte nu ar trebui să pierdem din vedere bucuria şi binecuvântarea pe care această umblare ni le aduc. Nu este cunoaşterea dragostei şi compasiunii Domnului o despăgubire bogată pentru tot ce suferim sau pierdem? El merge cu noi pe drumul nostru, El ne mângâie şi ne sprijină şi ne îndreaptă privirea spre viitorul nostru minunat.

Aşteaptă-L pe Domnul

Şi care este priveliştea noastră la sfârşitul acestei cărări? În timp ce speranţele israelitului erau total legate cu pământul acesta şi se refereau la plinătate şi reuşită în cele văzute; în timp ce bogăţia, onoarea, bunăstarea, ca să zicem aşa dreptul său de naştere, moştenirea sa erau pe pământ, pe care el dorea să le savureze mult

timp, ceea ce stă înaintea *noastră* este faptul că noi vom fi luaţi de pe pământul acesta, probabil chiar astăzi! Credem noi cu adevărat, că norul de glorie ar putea să ne înconjoare chiar în clipa următoare? Să dea Dumnezeu, ca speranţa fericită a revenirii Domnului nostru să o cunoaştem nu numai ca învăţătură, ci ca ea să stea înaintea noastră ca o realitate vie în prospeţime şi putere. Ne bucurăm noi acum la gândul la această speranţă cu aceeaşi bucurie şi aşteptare fericită, ca în timpul când am cunoscut-o prima dată, poate cu zece, douăzeci sau treizeci de ani în urmă? Este aceasta evenimentul pe care îl aşteptăm cel mai mult? Este aşteptarea noastră fericită aceea de a fi transformaţi şi a nu mai vedea moartea ca Enoh, care „a fost răpit, ca să nu mai vadă moartea" (1 Tesaloniceni 4)?

Cât de trist este totuşi că aceste adevăruri minunate aşa de des şi-au pierdut prospeţimea şi realitatea lor şi au devenit ca o parte a mărturisirii noastre de credinţă. Însă de îndată ce noi le păstrăm ca „învăţătură a noastră", în loc să le atribuim o influenţă vie, practică, care să ne formeze, atunci s-a terminat cu atitudinea de inimă corectă faţă de Domnul; noi tăgăduim puterea divină minunată a acestor lucruri; suntem, aşa cum a spus cineva foarte potrivit, „aşa de clar ca luna şi aşa de reci ca luna". Ce imagine tristă! Domnul să ne ferească de o astfel de stare!

Umblă cu credincioşie!

Ceea ce ne creează în mod deosebit probleme în timpul nostru este umblarea cu credincioşie cu Dumnezeu a fiecăruia. Asemănarea cu lumea şi gândirea la cele pământeşti nu ar avea nici un loc în umblarea noastră şi în inimile noastre, dacă ne-am gândi mai mult la însemnătatea drumului, la care am fost chemaţi să umblăm, şi dacă am dori mai mult clipa în care vom merge în întâmpinarea Domnului, şi apoi să fim totdeauna la El.

Fie ca fiecare din noi să se gândească la aceste lucruri în singurătate şi linişte, având gândul: „Doamne, sunt eu?", şi Domnul să dea binecuvântarea Sa peste Cuvântul Său, pentru ca noi să fim stimulaţi la o umblare cu mai multă credincioşie, mai intimă cu El, având speranţa binecuvântată, în curând să fim ridicaţi din lumea

aceasta pentru ca pentru totdeauna să vedem faţa Lui şi să fim curând la El!

Tradus de la: Der Pfad und die Hoffnung des Christen

Din seria de prelegeri *„Remnant Times: As illustrated in the History of Enoch, David, and Daniel“* din anul 1874; Partea 1: „The Christian's Pathway and Hope“, traducerea germană în periodicul *Worte der Ermunterung und Ermahnung*, 2/1884, pag. 13–24; 3/1884, pag. 25–30,

Traducere: Ion Simionescu